

5.neděle velikonoční, C

Slova, která slyšíme v dnešním úryvku evangelia,

Ježíš pronesl na závěr Poslední večeře, když Jidáš odešel, aby Ježíše zradil.

Ježíš v té chvíli paradoxně mluví o tom, **že je oslaven, a Bůh je oslaven v Něm.**

Ježíšovo utrpení a smrt, které tajemným způsobem Jidášova zrada přiblížila,

není nezdár a tragédie, ale je to zjevení Boží lásky až do krajnosti.

Je to zjevení lásky způsobem, pro který se Ježíš společně s Otcem, rozhodli.

Současně je to vítězství světla nad temnotou.

Je zajímavé, že v souvislosti s tím odchodem Jidášovým,

Písmo svaté říká: **byla tma.**

V té chvíli skutečně nastala tma na této zemi a v mnoha lidských srdcích.

Tma taková, že chtěla pohltnout Ježíše jako světlo.

Ale právě když ho pohltila, byla přemožena tímto světlem.

Podobně jako když život Kristův byl pohlcen smrtí,

aby nakonec tato smrt byla jeho životem poražena.

Proto je to **okamžik slávy**, Ježíšovy i Otcovy.

Ježíš, zrazený Jidášem a následně zapřený Petrem,

zjevuje absolutnost a absurdnost své lásky,

kteřá se dobrovolně vydává, i tomu, kdo ho zrazuje, i tomu, kdo ho zapírá.

V této chvíli odkazuje svým učedníkům **tzv. nové přikázání**

jako svůj testament a dědictví. Máme žít z jeho lásky, kterou nás miluje.

Milujte se tak, jako jsem já miloval vás.

Toto přikázání svým učedníkům Pán nejen říká, ale dává.

Je to tedy jeho dar. Není to něco, o co se snažíme z vlastní síly.

Je to dar jeho života, který z lásky umírá:

Petrovi, který ho zapře, umyl nohy. Jidášovi, který ho zradí, podává sousto.

Tím vším ukazuje, jak tato láska vypadá.

Je to láska, která si nevybírá,

kteřá miluje, protože tryská z milovaného a milujícího srdce.

To **nové** spočívá v tom, že druhým dáváme Jeho lásku, nejen svou.

Tu **lásku**, kterou zakoušíme, a která je pramenem naší lásky.

Máme druhé milovat Ježíšovou láskou. A v důsledku i své nepřátele.

Máme se milovat **navzájem**,

protože láska se vždycky pojí se vzájemností.

A touto vzájemností se vzájemně živí.

Tato láska má být poznávacím **znaméním toho, že patříme Ježíšovi.**

Nakolik tuto lásku od Ježíše přijímáme, natolik ji žijeme.

A nakolik ji dáváme, natolik jsme jeho učedníky.

Je to nezasloužený dar, který je třeba denně přijímat, abychom této lásky byli schopni.

5.neděle velikonoční, C

V tomto roce v době velikonoční čte církve v druhém čtení z poslední knihy Písma svatého, z tzv. Apokalypsy, Zjevení apoštola Jana. Tento list bývá někdy nazýván páté evangelium.

Evangelia nám osvětlují božská tajemství obrazy vzatými z venkovského života.

Apokalypsa nám osvětluje božská tajemství obrazem dvou měst.

Před našima očima defilují politici, velkoobchodníci, řemeslníci, pěvecké sbory, směsice národů a kmenů, které charakterizuje život velkých měst.

Vidíme brány, ulice a náměstí.

Na počátku vývoje byla příroda a venkov a na konci je město, na počátku je svět formovaný podle domova a na konci je svět odcizený.

A přece na samém konci má být svět domovizovaný.

Nebeský Jeruzalém není městem lidí odcizených, ale městem, ve kterém Nebeský Otec je všechno ve všem.

Začátek je obsažen v konci.

Alfa je onen živý klíček, bez něhož by nevyrostla Omega.

Dnešek i zítřek si podává ruku se včerejškem.

Svět evangelií se dovršuje v Apokalypse.

Důvěrnost světa evangelií

neztrácí v Apokalypse a v Nebeském Jeruzalému své místo.

Život člověka české vesnice dříve charakterizovala

prostorová uzavřenost, důvěrnost vztahu k přírodě, lidem a Bohu.

Život tehdejšího města se nelišil ve svém řádu podstatně od života vesnice.

Moderní vesnici charakterizuje v první řadě rozbití oné prostorové uzavřenosti.

Lidé většinou nepracují ve vesnici, v níž bydlí.

Dojíždějí za zaměstnáním do blízkých měst.

Čtou denně noviny, poslouchají rozhlas, dívají se na televizi.

Děti jezdí do prázdninových táborů stovky kilometrů.

Turistika zachvátila i venkovské obyvatelstvo.

Uzavřený prostor vesnice se propojil mnoha kanály s celým světem.

Život člověka je ovlivňován vztahy k nejbližším zemím.

Vztahy člověka se mnohonásobily.

Každý jednatel je svým životem
zapojen do dějin světa mnohem intenzivněji než dříve.
Proud světových událostí ovlivňuje dnes
život a myšlení člověka mnohem více než příroda.
Příroda ubývá na zemském povrchu
a člověk ztrácí onen dřívější intimní vztah k ní.
Umělá skutečnost moderního města se rozšiřuje i na venkov
a způsobuje v jistém smyslu její zánik.
Rozbitím uzavřeného prostoru se znásobily kvantitativně lidské vztahy
a vyprchala z nich důvěrnost.
Proud lidských dějin se pro člověka stává nepřehledným.
Zkomplikovaný svět přestal být pro něho
zrcadlem osvětlujícím tajemství otcovské Boží péče.
Odcizení charakterizuje
vzájemné vztahy mezi lidmi a vztah člověka k Bohu.
Všechno toto dění však nepřestalo být bohojevným.
Kde však k němu nalézt klíč?
Najdeme jej v Apokalypse, evangeliu JK zmrtvýchvstalého.
Jsme zde svědky dění celosvětového, kosmického.
Do tohoto dějství kosmického
je třeba promítat světové dění, kterého jsme svědky.
Světové dění se nám osvětlí Apokalypsou
a Apokalypsou budeme lépe chápat skrze komentář světového dění.

5. neděle velikonoční, C, 1.čtení

Apoštolové Pavel a Barnabáš dělají dvě věci: evangelizaci a pastorači

jednak hlásají evangelium a získávají učedníky

a pak se také vracejí tam, kde už jednou byli,

aby utvrzovali a povzbuzovali získané.

To je rozdíl mezi evangelizací na začátku,

a pastorači – dalším vedením a povzbuzováním.

Církev roste do krásy,

když má zároveň odvahu k evangelizaci i statečnost k pastorači.

Bohužel někdy bývá snaha o evangelizaci na úkor pastorače a naopak.

Některým se daří více evangelizace, jiným pastorače.

Obojí by nám všem mělo ležet na srdci,

i když nemůžeme všichni dělat všechno.

Dobré skutky nejsou vždy nutně dobrým dílem.

Pokud nějaký výrobek není dnes vyroben tak,

že se za rok nebo za dva rozpadne a musí být tedy nahrazen novým,

nedosáhne výroba dostatečné návratnosti.

Našim rodičům vydrželo jedno auto na celý život.

My si kupujeme po pěti letech nové.

Za našich dnů už dílo nesmí být dobré.

Špatné dílo je dnes dokonce svým způsobem žádoucí.

Výrobce nepotřebuje, aby vydrželo dlouho.

Bylo by smutné, kdyby se křesťané nakazili tímto smýšlením.

Je to krásný pocit, když vím, že moje dílo je v dobrých rukou

a že slouží k oslavě Boha a posvěcení člověka.

Existují dva druhy práce. O jednom z nich může člověk říci:

„Dělám práci, která má smysl.

A bude mít nadále cenu ji dělat, i když za ni nikdo nezaplatí.

Ale nemám soukromé prostředky,

potřebuji potravu, střechu nad hlavou, oblečení, auto a benzín.

Musím tedy dostat zapláceno.

Druhý druh práce je ten, kdy lidé vyvíjejí činnost,

jejímž cílem je vydělat peníze:

konají práci, která není nezbytná, neměla by být

anebo nebude udělána nikým v celém světě, pokud nebude zaplácena.

Zatímco ve světě mnoho lidí dělá práci, která nedává smysl,
v církvi mnoho lidí nedělá práci, která má smysl.

To je strašný paradox.

Naším úkolem není dát lidem jakoukoliv práci, aby klesla nezaměstnanost.

Naším úkolem je dát lidem práci,

kteřá má smysl, která není závislá na poptávce a nabídce světa,

ale na Boží vůli, která je jedinečná u každého konkrétního člověka.

Teprve tehdy evangelizace i pastorační práce přinesou plody Ducha svatého.

5. neděle velikonoční, C

„Do Božího království vejdemé jen tehdy, když hodně vytrpíme“.

„Hle, všechno tvořím nové“.

„Milujte se navzájem;

jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy“.

1. čtení:

Pavel a Barnabáš dělají dvě věci:

jednak hlásají evangelium a získávají učedníky
a pak se také vrací tam, kde už jednou byli,
aby utvrzovali a povzbuzovali získané.

To je rozdíl mezi evangelizací na začátku,
a pastorační – dalším vedením a povzbuzováním.

2. čtení:

Nové nebe a nová země,

to je veškerenstvo přicházející od Boha,

je tedy nedotčené hříchem a nedokonalostí.

Budoucnost je naplněním starozákonních tužeb:

lid přebývá s Bohem a Bůh přebývá s lidmi,

je blízko, není vzdálen.

Nepřítomnost hříchu má za následek

nepřítomnost následků hříchu (bolesti, zármutku, smrti).

Není to vysněný, ideální svět,

je to vykoupený svět – Bůh sám stírá slzy.

Bůh stvořil svět dobrý,

proto vykoupení není zničení světa,

ale obnovení původní dobroty.

Janovo evangelium

podává závěr Ježíšova života na této zemi jako oslavení – oslava Otce i oslava Syna. Začíná Jidášova zrada a Ježíš sám to komentuje: nyní bude oslaven Otec a budu oslaven i já. Oslava, jak ji chápe Ježíš je cesta činné lásky: Ježíš se odevzdává ve své smrti do Otcových rukou a Otec ho nenechává v područí smrti.

Ježíšovo nové přikázání znamená přikázání pokračovat v jeho stylu života a v jeho činnosti. Tento ideál lze naplnit jen když člověk dá všanc sebe sama. Když se jako Ježíš vydá Otci rukama druhých lidí. Odevzdanost Otci tak, že Otec zůstane skrytý až po smrt. Víra, která dovolí vstoupit do temnot smrti s jistotou, že mě Otec ve smrti nenechá, tak jako nenechal ve smrti svého Syna. Dovedeme o takové lásce–vydanosti mnoho namluvit, ale bouříme se při každé životní maličkosti, která nám nabízí námahu. Hleďme ne na obtíž, ne na toho, kdo se po mně sápe, hleďme na Otce, abychom viděli a vědomě přijímali dary, které nám umožní jít cestou vydanosti.

5. neděle velikonoční, C

Antony de Mello, SJ: Spojení s Bohem (Cesta 1999), str.: 35-36:

*Podle toho poznají, že jste moji učedníci,
budete-li mít lásku k sobě navzájem*

Svědectví kněze, který odešel ze služby:

„Po druhém vatikánském koncilu

jsem choval velké naděje v obrodu církve, v její modernizaci a přestavbu.

Nadšeně jsem tuto úžasnou novou teologii,

skrývající v sobě tak bohatý potenciál k reformě a přizpůsobení se dnešku, uváděl v nabitých přednáškových sálech.

Ale postupně mi začalo docházet,

že všechny ty tváře ke mně obrácené nehledají novou teologii; hledají

Boha. Neupíraly ke mně zraky jako k teologovi s nějakým poselstvím,

ale jako ke knězi, který jim snad zprostředkuje Boha.

Dychtily samozřejmě po Bohu.

A tak jsem se podíval do sebe a s těžkým srdcem si uvědomil,

že jim Boha zprostředkovat nemohu, že ho sám v sobě téměř nenacházím.

V srdci se mi rozprostřela velká prázdnota

– a čím více jsem se zabýval církevní reformou a modernizací struktur,

a dokonce i obrodou liturgie, studiem Písma a pastoračními metodami,

tím bylo snadnější Bohu unikat, unikat té prázdnotě v srdci.“

Chceme-li svědčit o Bohu a o Ježíši Kristu

bez přímé, osobní zkušenosti s Bohem, nebudou nás lidé brát vážně.

Budou si nás vážit jako vzdělavců, organizátorů, dobrých lidí,

ale nepřijmou naše svědectví o vzkříšeném Kristu.

Nespokojí se s řečmi, se slovy, budou žádat: „Předved'te nám to!“

Musíme mluvit s jistotou vlastní náboženské zkušenosti.

Vedeme druhé k Bohu „jistou rukou“,

neboť míříme k Bohu po cestách, po kterých sami chodíme.

Nejen že jsme o nich četli.
Je marné vykládat o zkušenostech Jana od Kříže a Tomáše Mertona.
Je to zajímavé, ale nebude je to zajímat.
Řeknou: „Zajímavé. A jak jsi zažil Boha ty?“
Přicházíš k nám s teologií, liturgií, Písmem a církevním právem,
nabízíš programy pro mladé i staré.
Ale za těmi všemi rituály, slovy a pojmy
je Skutečnost, kterou tyto rituály
a tyto pojmy symbolizují nedostatečně.
Jsi ty s touto Skutečností ve spojení?
Můžeš mě s ní dostat do spojení?
Slova jsou zbytečná. Jen čin ukáže pravdu:
skutečné setkávání s Bohem nebo hru, falešnou hru,
a lidé od nás odejdou hledat ne slova, ne hru, ale pravdivý život.

5.neděle velikonoční, C, sv. Řehoř Veliký

My jsme už dosáhli víry,
uvěřili jsme tomu, co jsme slyšeli od Boha, a milujeme to, v co věříme.
Když nás však tísní nejrůznější starosti,
propadáme se do temnot a jsme zmateni.
Když nám v této situaci náš Pán vnuká správné pocity,
jako by k nám promlouval z oblaku, ale my Ho nevidíme.
To, čemu se od Něj učíme, je nepochybně vznešené,
ale Toho, který nás poučuje svými tajemnými úradky, dosud nevidíme.
Slyšíme ve svém srdci Boží Slovo, víme, s jako věrností
a s jakým nasazením máme také odpovědět na Jeho lásku,
a přesto – ať jsou naše vnitřní úvahy sebevznešenější
– ve své nestálosti znovu upadáme do obvyklých záležitostí
a jsme pod neustálým nepříjemným a obtížným tlakem svých hříchů.
Ale ani tehdy nás Bůh neopouští:
znovu se ozývá v naší mysli,
rozptyluje temnoty pokušení,
skrápí nás mírným deštěm zkroušenosti
a osvěcuje nás sluncem jasného rozumu.
Tak nám dokazuje, jak nás miluje,
neboť nás neopouští ani tehdy, když Ho odmítáme.

5.neděle velikonoční, C, evangelium Timothy Dolan, Kněží pro třetí tisíciletí, Lásky, strana 39

O apoštolu Janovi se vypráví tento příběh.
V pokročilém věku, před koncem života, žil v exilu na ostrově Patmos,
v samotě, v jeskyni, obklopený několika vybranými učedníky.
Protože byl poslední z Dvanácti,
každou neděli stovky křesťanů přicházeli na Patmos,
aby se zúčastnili slavení Eucharistie a viděli svatého Jana.
Neděli, co neděli snášeli učedníci vetchého apoštola dolů mezi zástupy.
Když nadešel čas, kdy měl kázat, lid se přiblížil,
neboť jeho hlas byl jen o málo silnější než šepot.
Neděli, co neděli říkal stejnou věc:
„Děti, milujte se navzájem.“
Po jednom takovém kázání, se ho učedník,
který ho nesl zpátky do jeskyně, zeptal:
„Učitelí, proč pořád opakuješ totéž, znovu a znovu?“
Svatý Jan odpověděl: „Protože i Pán to znovu a znovu opakoval.“

Marian Kuffa, Opři žebřík o nebe

Co je to láska?

Když jsem příliš tvrdý, je to špatně.

Když jsem příliš měkký, je to taky špatně.

Z obojího se zpovídám.

Chceme-li milovat Ježíše a milovat jako on,

musíme ho poslechnout.

Ježíš nás nejdříve volá: „Pojď ke mně“

a pak posílá: „Běž k druhým.“

Říká: „Nejdříve se přiblíž ke mně a já tě naučím,

co je to nadpřirozená láska.

A pak jdi k lidem, ke kterým tě pošlu.“

Láska je jako dýchání.

Nádech je vztah k Bohu.

A výdech je vztah k bližnímu.

Láska má tři stupně:

První je uvnitř Nejsvětější Trojice.

To je **zdroj** veškeré lásky.

Otec miluje Syna, Syn miluje Otce a z jejich lásky se rodí Duch svatý.

Druhý stupeň je **vzor** každé skutečné lásky.

Je to Ježíšova láska k nám.

Třetí stupeň lásky,

který by bez těch prvních dvou nebyl vůbec možný,

je Kristova láska mezi křesťany.

Tato láska není naše schopnost, ale **Boží dar**.

Ve Starém zákoně bylo přikázáno:

Miluj bližního jako sám sebe.

Ježíš nám k tomu přidává:

Milujte se tak, jak jsem já miloval Vás.

Jestliže už víme jak, kéž to také opravdu děláme.

Jaké jsou způsoby lásky?

1. Abychom někoho milovali, musíme s ním nejdříve trávit čas.

2. Vztah lásky se projevuje tím, že rádi společně pojíme.

3. Když někoho milujeme,
seznámíme se s rodinou a přáteli toho druhého.

4. Když se s někým chceme sblížit, je přirozené,
že se o něm chceme dozvědět všechno, co jen můžeme.

5. Milujeme-li někoho, toužíme po tom, očistit svůj život od všeho,
co by ho mohlo ranit.

6. Když někoho milujeme, umřeli bychom pro něj.

7. Když chceme někoho milovat,
učíme se mít zájem o lidi a aktivity, o něž se zajímá ten druhý.

5.neděle velikonoční, C, sv. Jan Zlatoústý

„Nové přikázání vám dávám“.

Dalo se čekat, že když učedníci vyslechnou tato slova a když zakusí svou opuštěnost, zmocní se jich beznadějí. Ježíš je proto utěšuje, a aby se mohli bránit, obdařuje je ctností, která je základem veškerých jiných dober – láskou.

Ježíš jako by jim říkal:

„Vy jste smutní, že odcházím,
ale když se budete mít navzájem rádi, budete silnější“.

Proč však tato slova nevyslovil?

Možná proto, že jim dal mnohem vhodnější ponaučení:

„Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci“.

Těmi to slovy jim dal pochopit, že poté,
co hlouček Jeho vyvolených obdržel toto poznávací znamení,
nikdy nezanikne.

Ježíš z tohoto přikázání udělal přikázání nové, když upřesnil:

„Jak jsem já miloval vás“.

Ježíš se vůbec nezmiňuje o zázracích,
které budou Jeho učedníci v budoucnosti konat,
a hovoří výlučně o tom, že je bude možné poznat po lásce.
Právě láska je největším poznávacím znamením každého světa
a jistý a neomylný důkaz svatosti,
a jen v síle lásky můžeme my všichni dosáhnout spásy.
Proto Ježíš potvrzuje, že právě po lásce se poznají Jeho učedníci.
Právě díky lásce vás budou všichni chválit,
protože poznají, že následujete Mou lásku.

Žádný zázrak nezbudí v srdci pohanů takové pohnutí jako ctnostný život.
A nic nevychovává ke ctnosti více než láska.

Vždyť pohané často označují ty, kdo dělají zázraky, za podvodníky,
ale na bezúhonném životě nemohou nikdy nic kritizovat.

5.neděle velikonoční, C, Ruský poutník, Hesychios, str.162

Přebývání v Boží přítomnosti

se rodí neustálým pamatováním na Pána Ježíše a Jeho vzýváním,

budeš-li pečovat o stálou modlitbu k Němu v myslí

a o nepřetržitou střízlivost jako o jedinou důležitou a nezbytnou věc.

A opravdu, jsme povinni stále vykonávat stejným způsobem jedinou věc –
vzývat Ježíše Krista, Pána našeho.

Když Ho vzýváme s vroucím srdcem,

dá nám účast a podíl na svém majetku.

Neboť účastenství je matka návyku,

jak ve vztahu k ctnosti, tak i ve vztahu ke špatnosti,

a návyk pak již vládne, jako přirozenost.

Přijdeme-li do takového stavu,

mysl sama už hledá své protivníky,

jako lovecký pes zajíce v křoví;

on však hledá proto, aby je zakousl,

kdežto ta, aby je porazila a rozehnala.

5.neděle velikonoční , C, Řehoř Veliký

V temnotách časného života se světlem na naší cestě stalo Písmo svaté.

Apoštol Petr praví:

„Děláte dobře, když na ně dbáte jako na světlo, které svítí na temném místě“

A žalmista: „Svítilnou mým nohám je tvé slovo a světlem mé stezce“ .

Víme však, že tato svítilna je pro nás temná,

jestliže jí v našich duších nedává zazářit sama Pravda.

K tomu připomeňme další žalmistův výrok:

„Ano, Ty, Hospodine, zažehuješ mou svítilnu,

mou temnotu ozařuješ, můj Bože!“ (Žl 17,9).

K čemu se hodí svítilna, která plane, ale nesvítí?

Ani stvořené světlo nám nezáří,

není-li prozářeno světlem nestvořeným.

Sám všemohoucí Bůh,

kteřý pro naši spásu stvořil slova Starého i Nového Zákona,

nám vykládá jejich smysl.

5.neděle velikonoční,– C, sv. Augustin

V jakém smyslu máme chápat Pánovo upřesnění:

„Svůj pokoj vám dávám, ne ten, který dává svět“,
ne-li tak, že Ježíš nám nedává pokoj stejným způsobem,
jakým si jej opatřují ti, kdo milují svět?

Oni se společně umlouvají,
jak by si zajistili pokoj mezi sebou
a mohli se radovat ne z Boha, ale z požitků,
které jim dává jejich přítel svět,
a byli uchráněni všech sporů a válek.
Přestože lidé světa nabízejí svůj pokoj i spravedlivým,
neboť jim zaručují, že nebudou pronásledováni,
nejedná se o pravý pokoj,
protože se nezakládá na souladu srdcí a chybí v něm opravdová svornost.
Podobně jako společníci jsou ti, kdo sdílejí stejný úděl,
i svornost vzniká tam, kde vládne soulad srdcí.

Touhu po svatosti lze považovat za horský hřeben,
který rozděluje zástupy pokřtěných na dvě části:
na ty, kteří o ní více či méně usilují
a na ty, kteří na ni nemyslí vůbec.

Povolání ke svatosti je vepsáno do přirozenosti křesťana.
Jestliže Hospodin již ve Starém Zákoně vybízel svůj lid ke svatosti:
„Bud'te svatí, jako Já jsem svatý“ (Lv 11,44).

Ježíš k tomu vybízí ještě naléhavěji:
„Bud'te dokonalí, jako je dokonalý náš nebeský Otec“ (Mt 5,48).
Stal se člověkem, aby usnadnil tuto naši touhu,
aby nám zviditelnil neviditelnou dokonalost Otce.

Svatost a dokonalost:

Dokonalé je na sluncem osvětlené straně.
Svaté je úplné. Svatost v pokoře přijímá pravdu celou.
Je v mém životě, na mé duši světlo i stín.
Osvětlená strana, se kterou se rád předvádím,
ale také odvrácená strana hříchů a nedokonalostí, se kterou se skrývám.
Svatí být můžeme, protože Pán Bůh nás má rad takové, jací jsme.
Stačí v pokoře (v pravdě) k Němu přijít.
K dokonalosti směřujeme. Dokonalý je Bůh.

5.neděle velikonoční – C, sv. Jan Zlatoústý

Divíš se, že Duch Svatý je zároveň s námi i v nebi,
když i Kristovo Tělo je v nebi, a přitom zůstává s námi?
Nebe přijalo Jeho svaté Tělo a země obdržela Ducha Svatého:
Kristus vystoupil a vzal s sebou naše tělo. Jak hrozný a nádherný úradek!
Ó, jak veliký Král, veliký ve všem, opravdu veliký a obdivuhodný!
Veliký prorok, velekněz, mocné světlo – veliký po všech stránkách.
Přitom je veliký nejen pro své božství, ale také pro své lidství.
Jak je veliký Bůh, Pán a Král, pro své božství,
tak velký je také Velekněz a Prorok.
V nebi tedy máme závdavek svého života,
protože spolu s Kristem jsme byli vyvýšeni i my.
Je jisté, že také mys budeme uchváćeni do oblak,
budeme-li shledání hodnými jít vstříc setkání s Ním v oblacích.
Viník nejde vstříc soudci, ale je k němu přiveden,
a nikdy před něj nepřichází ze své vůle, protože nemá čisté svědomí.
Proto, se všichni modleme, abychom mohli být shledání těmi,
kteří Mu jdou vstříc, byť bychom měli být těmi posledními.

5.neděle velikonoční, C, sv. Augustin

Pánův příslib *zkrátka Mě uvidíte* se obrací na celou Církev.
Pán neotálí vyplnit své zaslíbení:
ještě krátký čas, a uvidíme Ho tam,
kde už se k Němu nebudeme muset obracet v modlitbě,
kde Mu už nebudeme muset klást žádné otázky,
neboť už nezůstane nic, po čem bychom mohli toužit,
a nezůstane nic skrytého, co bychom chtěli poznat.
Tento krátký časový úsek se nám zdá dlouhý,
protože ještě musí uplynout.
Když se však dovrší, pak teprve poznáme, jak byl krátký.
Snažme se tedy, abychom, nehledali svou radost tam, kde ji zakouší svět.
Avšak také během tohoto neklidného putování k naplnění svých tužeb
by náš zármutek měl být naplněn radostí,
neboť se máme podle slov apoštola Pavla
v naději radovat, v soužení být trpěliví.

5.neděle velikonoční, C, sv. Řehoř Veliký

Ten, kdo vede duše, ať je všem nablízku svým slitováním
a ať se více než ostatní věnuje kontemplaci,
aby si uměl přisvojit v síle milosrdenství slabost druhých
a aby byl schopen vyjít sám ze sebe
a skrze vznešené výšiny kontemplance toužit po tom, co je neviditelné.
Když pak toužebně upírá svůj zrak k výšinám,
ať nepohrdá ubohostí svých bližních,
a když se k nim sklání, ať neopomíná upínat svůj zrak k nebi.
Vždyť láska se dotýká nádherných výšin,
když se milosrdně sklání k ubohostem bližního;
a s čím větší dobrotou se sklání k slabostem,
tím mocněji vystupuje vzhůru.

5.neděle velikonoční, C, sv. Augustin

Proste a dostanete, aby se vaše radost naplnila (Jan 16,24).

Tato plná radost není totéž, co radost tělesných smyslů,
protože je to radost duchovní.

Radost bude dokonalá, až bude tak veliká,
že k ní nemůže být nic přidáno.

Má-li být cílem toho, oč prosíme, dosažení této dokonalé radosti,
musíme o to žádat v Kristově Jménu.

Jen tak dáváme najevo, že správně chápeme smysl Boží milosti
a že předmětem našich proseb je pravé štěstí věčného života.

Všechno ostatní, oč můžeme prosit, nemá žádnou hodnotu.

Ne snad proto, že by to vůbec neexistovalo,
ale proto, že všechno, oč prosíme nezávisle na svrchovaném dobru,
jímž je věčný život, je méně než nic!